

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sancti Lvdovici Caroli II. Regis Siciliae Filii, Ex Ordine
Minorvm Episcopi Tolosani Vita**

Sedulius, Henricus

Antverpiæ, 1602

Cap. XIV. De abstinentiâ eius & continentiâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42834

militatis amore, regia proles quò se abiecit?
 ad pauperum obsequia, ad vulnera leproso-
 rum, ad quæque abiectissima: vt verè de eo
 dicas, *Posuit in puluere os suum.* Quis non ob- Thre. 3.29.
 stupeat ad hanc, quid dicam? humilitatem,
 an vilitatem, & sui contemptum? Rege in
 hoc múdo quid sublimius? quid inter homi-
 nes maius? paupere mendico, morbido, quid
 abiectius? sed despexit ille profapiâ suâ gene-
 rosior labentis regni fastigiũ, Christi serui-
 tatem regalibus sceptris præferens, humilita-
 temque Christianam regum opibus & su-
 perbiæ præponens. Salubre illud monitum
 in animum admiserat, & factis adæquabat,
Quanto magnus es, humilia te in omnibus, Eccli. 3
& coram Deo inuenies gratiam: quoniam ma- 20.
gna potentia Dei solius, & ab humilibus hono-
ratur. Quamuis ipsâ humilitate nihil sit ex-
 cellius. Nescit extolli, quasi semper superior.
 Nemo id facillè affectat, quod infra se posi-
 tum despicit. nihil supra eum est, qui supra
 omnem fortunam est.

Que re-
 galibus
 sceptris
 præstan-
 stor.

Humili-
 tatis lau-
 datio.

CAPVT XIV.

De abstinentiâ eius, & continentia.

Patrimonia quidem, & regni splendorem,
 fortunæ ludibria, & maximarum ærum-
 narum materiam, sic contempsit. Neque ta-
 men hîc sistere voluit gradum, sed semper ad
 maiora conari. Quemadmodum cæmenta-
 rij

rij lapides struunt super lapides, vt muros & domos exadificent: ita ille virtutes virtutibus aggerabat, ad consummandum cumulum absolutæ sanctitatis. Auxit enim continentiam, gulam temperauit, coërcuit luxuriam. ^{Corpus suum macerabat,} Corpus suum iam inde à teneris annis, ieiuniis, vigiliis, laboribus detritum, maioribus quotidie molestiis & castigationibus macerabat. Pridie sollempnitatum Domini, beatæque Virginis matris, in cibum, aquam ^{ieiunij,} tantum sumebat & panem, vix necessitati naturæ satisfaciens: vt thesaurum virginitatis in fictili vase, integerrimè conseruaret. Antequam esset receptus ad Ordinem, asperâ ^{Asperâ veste & nodis fune exasperato,} vtebatur interulâ; cingebat lumbos duro fune & nodis exasperato; semper vestitus cubabat: noctu semper, nec rarò interdiu, ferreis catenis fragilem & rebellem carnem suâ manu, aut socij fratris castigans, motus illius & cupidinem summo rigore cohibuit. Nulla ei vnquam cum fæminis consuetudo suspecta, aut familiaritas: quòd sciret paradisi colonum è possessione suâ mulierem eiecisse. Colloquia fæminarum prorsus abhorrebat, præcipuè secreta: auersabatur adspectus, ^{Cum fæminis nulla colloquia, nulla familiaritas.} quibus & fortissimi effæminari possunt. absque probo teste & arbitro, solus non loquebatur vlli mulieri, nisi forsan matri aut sororibus. In testimonium illibatæ pudicitiae, vnà in illius cubiculo cum eo dormiebant duo fratres Minores, interdum plures. Cauebat omnes suspiciones, quicquid probabiliter

ter

ter fingi poterat antè ne fingeretur deuitans. Ex multis mirabilibus exemplis prætereundum non est vnicum illud, factum sapientiâ imbuti animi abstinens. Cùm ageret in Cathalonix carcere, suggererunt illi custodes consilium prorsus improbum & noxium. Domine, inquit, homo es, neq; enim caro tua ænea est, sed compactus natusq; vt ceteri: vt ere ætate; solare miseriam hanc consuetudine pulcherrimarum mulierum. curas istas & languorem, cur non leuas aliquâ voluptate? At ille grauissimè ferens, pro monstro eam vocem accepit. Et nõnne satis est, inquit, corpus meum à vobis captum haberi? an & animum quoque vinctum vultis? Malum est carcer hic, fateor: sed estne malum vllum turpitudine maius? Et hæc si in deformitate corporis habeat aliquid offensionis: quanta illa deprauatio & fœditas turpificati animi debet existimari? Absit, absit, vt hoc meum corpus Deo dicatum, velociter abeunte adulterem voluptate. Captum est corpus? vel animus liber sit. auertat Deus, vt corpus & animam proiciat in gehennam. Et summoto improbo homine, auersissimum animum ab omni venere declarauit. Sed quid de factis commemoro? quando & turpem sermonem à se suisq; proscriptum voluit? In illâ suâ custodiâ legem sanciuit, vt quicumque inhonestum quid, turpe, petulans, scurrile effutisset leuiter, cibum capere deberet nudâ mensâ: quâ agens, nedum in fami-

Exemplū
integerrima
continen-
tia.

Turpes
sermones
à se suisq;
proscri-
ptos vo-
luit.

familiares, & suos custodes, verùm etiam in germanos fratres, quâ neminem soluendum decreuit: adeò vt ipsemet alioquin innocens, Et graui- ter punit. tamen quia offendisse alij interpretabantur, statutam à se pœnam persoluerit. Exemplum addebat imperio. Quod principes faciunt, præcipere videntur. Volebat suos esse castos: ipse erat. Legem tulit, legi paruit. Rectè facere princeps suos faciendo docet.

CAPVT XV.

De moderatione quâ fuit in reprehensione quam amabat. Detractionem & discordiam execratur. pacem reparat, & caritatem inter dissidentes conciliat.

ERat profectò seuerus castigatior improbitatis, primùm suæ, tum etiam alienæ. Vicia vt à se penitus extirparet, contemni desiderabat, non laudari: nec extolli, sed reprehendi, quod rarum in magnatibus. Hinc, P. 01. 27.) probè cum nosset illud Sapientis, *Melior est manifesta correptio, quàm amor absconditus,* & Ind. 9. 8. *Argue sapientem & diliget te:* reprehensiones siue iustas, siue iniustas, æquo ferebat animo, imò etiam amabat. volens & peccanti sibi vitia ostendi, corripì, vt posset corrigi. Socio fratri amicissimo iussit peccata sua seriò obseruare, & admonere liberrimè: nec quicquam cominouebatur, etiamsi ille leuissima quæque argueret. Corripì volebat vt posset corrigi.

D quando